

Egy jajgatás, el nem muló !
 Egy megfagyott gyászinduló !
 Ó, mondd, mi az, mi benne áthat
 és összenyomja a sziklákat ?
 Mi leng alatta, mily homály,
 hogy századokig talpon áll ?
 Mi kényszeríti, hogy előre
 nézzen a puszta levegőbe ?
 Hiába mondd, hogy a holt
 művész, kit elfödött a por !
 Ásód hiába bontja ki
 a földet és a csontjai
 fölött hiába hirdeted :
 «Ez álmodta az iveket !»

Az álom mily elomló
 s a bástya mily szilárd !
 A szerelem mily mosolygó
 s milyen komor a váz !
 Hiába kérdezed : mi
 űzte, mily szenvedély . . .
 A szív a bástya mélyiben pihen
 s a bástya hallgat, mint az éj.

ÁBRÁNDOM ESTHARANGJAI.

Nem telek én be sosem veletek, levegőkoszorús fák,
 szelek szelíd harangjai !
 Századokig bámulnám, mint seper át a vidéken
 a lombol űző szélroham.
 Építsék mások Newyork meredek palotáit
 s a Temze-parti dokkokat,
 reszkessen bár végig a Földön a gépbe igazott
 elektromos kör árama,
 lengjen a gép roppant testével a tág levegőbe
 a Krétakor hullójeként,
 ontsa ki bár egymás vérét a nyugtalan ember
 lerontva kék zsílipjeit,
 öljön meg mindenkit az orvul fojtogató gáz
 a kékszemű kis gyermekel,
 nőjjön a csend tornyokká s a holt emberiségről
 a hús fantomja tűnjön el :
 csontja felett kibomolva túlélük az emberiséget
 a lombok őstörvényei . . .
 Nem telek én be sosem veletek, levegőkoszorús fák,
 ábrándom estharangjai !
 Századokig bámulnám lombotok álmatag árnyát,
 mint a homok ködét a Szfinx.